Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
PEDRO CRUZ VILLALÓN
esitatud 16. aprillil 2015 [1]

Kohtuasi C-580/13

Coty Germany GmbH
versus
Stadtsparkasse Magdeburg

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesgerichtshof (Saksamaa))

Intellektuaalomand ja tööstusomand — Võltsitud kauba müümine — Direktiiv 2004/48/EÜ — Artikli 8 lõige 1 ja artikli 8 lõike 3 punkt e — Õigus teabele tööstusomandi õiguse rikkumise menetlemise raames — Liikmesriigi õigusnormid, mis lubavad krediidiasutustel keelduda rahuldamast teabenõuet pangaarve omaniku kohta (pangasaladus) — Euroopa Liidu põhiõiguste harta — Artikkel 8, artikli 17 lõige 2, artikkel 47 ja artikli 52 lõige 1 — Põhiõiguse piiramise proportsionaalsus

1. Bundesgerichtshofi eelotsuseküsimus annab Euroopa Kohtule võimaluse kujundada põhjalikumalt välja oma kohtupraktika seoses Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/48/EÜ (intellektuaalomandi õiguste jõustamise kohta) [2] artikliga 8 seni veel analüüsimata valdkonnas. Praeguse ajani on Euroopa Kohus tegelenud eelkõige intellektuaalomandi õiguste omajate ja selliste Interneti-kasutajate vaheliste konfliktidega, kes laadivad alla või levitavad autoriõigustega kaitstud infosisu ning kelle andmeid soovitakse saada internetiühenduse pakkujatelt, et taotleda pärast nende isiku kindlakstegemist nende vastu menetluse algatamist. [3] Käesoleval juhul on aga krediidiasutus see, kes pangasaladusele tuginedes keeldub esitamast teavet, mis on vajalik tsiviilkohtumenetluse algatamise taotlemiseks isiku vastu, kes Interneti pakutavaid tehnilisi võimalusi kasutades pakub müügiks võltsitud kaupa.

2. Lõppkokkuvõttes on käesoleva kohtuasja põhiküsimus, kas kolmas isik, kes ei ole osalenud tööstusomandi õiguse väidetavas rikkumises, kuid kes „on tabatud õigusi rikkuvate teenuste kommertseesmärgil pakkumiselt” (direktiivi 2004/48 artikli 8 lõike 1 punkt c), – konkreetsel juhul krediidiasutus – saab selle direktiivi alusel ning pangasaladusele tuginedes keelduda esitamast teavet (konkreetselt pangaarve omaniku nimi ja aadress), mida nõuab intellektuaalomandi õiguse omaja või nimetatud õigust kaitsma volitatud isik. [4]

1 — Algkeel: hispaania.

2 — ELT L 157, lk 45; ELT eriväljaanne 17/02, lk 32. Direktiivi 2004/48 artikli 1 teine lause näeb ette, et: selles „direktiivis sisaldab mõiste „intellektuaalomandi õigused” tööstusomandi õigusi”; sellest tulenevalt kasutan allpool mõistet „intellektuaalomandi õigused” selles laias tähenduses.

3 — Vt kohtuotsused Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54; Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771; Bonnier Audi jt, C-461/10, EU:C:2012:219, ja UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, ja kohtumäärus LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten, C-557/07, EU:C:2009:107.

4 — Direktiivi 2004/48 artikli 4 kohaselt tunnistavad liikmesriigid isikutena, kellel on õigus nõuda direktiivi II peatükis nimetatud meetmete, menetluste ja õiguskaitsevahendite kohaldamist, muu hulgas „kõiki teisi isikuid, kes on volitatud nimetatud [intellektuaalomandi] õigusi kasutama, eriti litsentsi omanikke kooskõlas kohaldatava seaduse sätetega ning nendes lubatud piirini”.

I. **Õiguslik raamistik**

A. *Liidu õigus*

3. Direktiivi 2004/48 eesmärk on selle põhjenduse 10 kohaselt ühtlustada liikmesriikide intellektuaalomandi õiguste kaitset käsitlevaid õigusnorme, et tagada siseturul kõrge, võrdväärne ning ühetaoline kaitsetase. Direktiivi põhjenduses 8 on märgitud: „Erinevused liikmesriikide intellektuaalomandi õiguste jõustamisvahendite süsteemide vahel toovad kahju siseturu nõuetekohasele tegutsemisele ning on võimatu tagada, et intellektuaalomandi õigused ühenduses tervikuna on samaväärsel tasemel kaitstud. Selline olukord ei soodusta vaba liikumist siseturul ega loo tervet konkurentsi edendavat keskkonda”; põhjenduses 9 on meenutatud: „[…] Interneti üha laienev kasutamine võimaldab piraatkoopiate viivitamatut ülemaailmset levitamist […]”.

4. Direktiivi 2004/48 artikli 2 lõige 3 näeb ette: „Käesolev direktiiv ei mõjuta: a) [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. oktoobri 1995. aasta] direktiivi 95/46/EÜ [üksikisikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ja selliste andmete vaba liikumise kohta]”; nii on märgitud ka direktiivi põhjenduses 15.

5. Direktiivi 2004/48 artikkel 3 sätestab:

„1. Liikmesriigid sätestavad vajalikud meetmed, menetlused ja õiguskaitsevahendid käesolevas direktiivis kirjeldatud intellektuaalomandi õiguste jõustamise tagamiseks. Menetlused, protseduurid ja õiguskaitsevahendid on õiglased ega ole asjatult keerulised või kulukad ega sisalda põhjendamatuid ajalisi piiranguid ega põhjendamatuid viivitusi.

2. Meetmed, menetlused ja õiguskaitsevahendid on tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad ning neid rakendatakse viisil, mis võimaldab vältida tõkete loomist seaduslikule kaubandusele ja ette näha kaitsemeetmeid nende kuritarvitamise vastu.”

6. Direktiivi 2004/48 artikkel 8 „Õigus teabele” sätestab järgmist:

„1. Liikmesriigid tagavad, et intellektuaalomandi õiguste rikkumise menetlemisel ning hageja õigustatud ja proportsionaalse nõude vastuseks võivad pädevad kohtuasutused nõuda, et teave intellektuaalomandi õiguste rikkumise päritolu ja kaupade või teenuste levitamisvõrgustiku kohta esitaks rikkuja ja/või kes tahes isik, kes:

[…]

c) on tabatud õigusi rikkuvate teenuste kommertseesmärgil pakkumiselt;

[…]

2. Lõikes 1 nimetatud meetmed hõlmavad vastavalt vajaduse korrale:

a) tootjate, valmistajate, levitajate, tarnijate ja muude kaupade või teenuste varasemate valdajate ning ühtlasi kavandatavate jae- ja hulgimüüjate nimesid ja aadresse;

[…]

3. Ilma et see piiraks lõigete 1 ja 2 kohaldamist, kohaldatakse muid õigusnorme, mis:

[…]

e) reguleerivad konfidentsiaalsete teabeallikate kaitset ja isikuandmete töötlemist.”

B. *Siseriiklik õigus*

7. 25. oktoobri 1994. aasta Markengesetz'i (Saksa kaubamärgiseadus; muudatustega arvestavas redaktsioonis; edaspidi „kaubamärgiseadus") § 19 „Õigus teabele" võttis Saksa kaubamärgiõigusesse üle direktiivi 2004/48 artiklis 8 ette nähtud õiguse. Paragrahvi 19 lõige 2 on sõnastatud järgmiselt:

„Õiguste ilmselge rikkumise korral või juhul, kui kaubamärgi või ärinime omanik on esitanud rikkuja vastu nõude, kehtib õigus (ilma et see mõjutaks lõikes 1 sätestatut) ka isiku vastu, kes kommertseesmärgil:

1. valdas õigusvastast kaupa;

2. kasutas õigusvastaseid teenuseid;

3. pakkus õigusrikkumisel kasutatud teenuseid või

4. osales mõne punktis 1, 2 või 3 nimetatud isiku esitatud teabe kohaselt sellise kauba tootmises, valmistamises või turustamises või selliste teenuste osutamises,

välja arvatud juhul, kui sel isikul on Zivilprozessordnung'i § 383–385 alusel õigus keelduda rikkuja suhtes algatatud kohtumenetluse raames ütluste andmisest […]".

8. Zivilprozessordnungi (Saksa tsiviilkohtumenetluse seadustik; 5. detsembri 2005. aasta redaktsioonis koos hilisemate muudatustega, edaspidi „tsiviilkohtumenetluse seadustik") § 383 artikli 1 punkt 6 näeb ette, et isikul, kellele on tema ameti või kutse- või majandustegevuse tõttu usaldatud teavet, mille saladuses hoidmine on teabe laadist tulenevalt või õigusnormide alusel kohustuslik, on selle kohustusega hõlmatud teabe osas õigus ütluste andmisest keelduda.

II. **Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused**

9. Eelotsusetaotlus esitati Saksa äriühingu Coty Germany GmbH (edaspidi „Coty Germany"), kes on ühenduse kaubamärgi „Davidoff Hot Water" ainulitsentsi saaja, ja Stadtsparkasse Magdeburgi (edaspidi „Sparkasse") vahelises kohtuvaidluses.

10. Coty Germany omandas elektrooniliste enampakkumiste platvormi kaudu 2011. aasta jaanuaris pudeli kaubamärki „Davidoff Hot Water" kandvat lõhnaõli. Ta kandis toote hinna üle Sparkasse pangaarvele, mille numbri müüja talle andis. Olles tuvastanud, et ostetud toode oli võltsitud, palus Coty Germany enampakkumiste platvormil esitada talle selle kasutajakonto omaniku tegelik nimi, mille kaudu lõhnaõli müüdi (müük oli toimunud pseudonüümi kasutades). Sel moel kindlaks tehtud isik möönis, et ta on enampakkumiste platvormi kasutajakonto omanik, kuid väitis, et tema seda toodet ei müünud; ütluste andmisest keeldumise õigust kasutades keeldus ta põhjalikumat teavet esitamast. Coty Germany pöördus seejärel kaubamärgiseaduse § 19 lõike 2 alusel Sparkasse poole, paludes tal esitada selle pangaarve omaniku nimi ja aadress, millele ta oli kandnud üle omandatud võltsitud kauba hinna. Sparkasse keeldus pangasaladusele tuginedes kõnealuse teabe andmisest. Coty Germany esitas seejärel hagi Landgericht Magdeburg'ile (esimese astme kohus), kes kohustas Sparkasset taotletud teavet esitama. Sparkasse kaebas edasi Oberlandesgericht Naumburg'ile, tuginedes tsiviilkohtumenetluse seadustiku § 383 lõike 1 punktile 6 (millele viitab kaubamärgiseaduse § 19 lõige 2), mis kaitseb muu hulgas krediidiasutuste õigust keelduda pangasaladusele tuginedes andmast ütlusi tsiviilkohtumenetluses. Apellatsioonikohus rahuldas Sparkasse kaebuse. Coty Germany esitas kassatsioonkaebuse Bundesgerichtshofile, paludes uuesti, et krediidiasutust kohustataks andma talle taotletud teavet.

11. Neil asjaoludel otsustas Bundesgerichtshof menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas direktiivi 2004/48/EÜ artikli 8 lõike 3 punkti e tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus siseriiklikud õigusnormid, mille kohaselt võib krediidiasutus sellistel asjaoludel nagu põhikohtuasjas keelduda andmast viidatud direktiivi artikli 8 lõike 1 punkti c alusel nõutavat teavet arveldusarve omaniku nime ja aadressi kohta, põhjendades seda pangasaladuse hoidmisega?”

12. Kirjaliku seisukoha esitasid käesolevas menetluses Coty Germany, Sparkasse, Euroopa Komisjon ja Saksamaa valitsus.

III. **Poolte seisukohtade kokkuvõte**

13. Coty Germany väidab oma seisukohas, et direktiivi 2004/48 artikli 8 lõikega 3 on vastuolus siseriiklikud õigusnormid, mis lubavad krediidiasutusel tugineda pangasaladusele selleks, et keelduda andmast pangaarve omaniku nime ja aadressi isikule, kes taotleb neid andmeid direktiivi artikli 8 lõike 1 punkti c alusel. Coty Germany leiab, et isik, kes rikub kaubamärgiõigust, ei anna kunagi luba talle teenust osutavale isikule (direktiivi 2004/48 artikli 8 lõike 1 punkti c tähenduses) edastada rikutud õiguse omajale – kellega sellisel juhul tekib alati konflikt – tema isikut puudutavaid andmeid (mis on direktiivi 95/46 tähenduses isikuandmed). Coty Germany nõuab konfliktis huvide kaalumist, võttes arvesse konkreetse juhtumi asjaolusid ning seda, et ilmselgelt võltsitud kauba müüja ei vääri kaitset, mida talle tema isikuandmete osas pakutakse.

14. Sparkasse, kes keskendub oma seisukohas eelotsusetaotluse vastuvõetamatusele, mida ma käsitlen kohe alljärgnevalt, on sisulist külge puudutavas seisukohal, et Coty Germany käsutuses on üks teine lihtne viis kaubamärgiõiguse väidetava rikkuja isiku kindlakstegemiseks, st ta võib taotleda kriminaalmenetluse algatamist, mis võimaldaks tal tutvuda maksuameti käsutuses oleva teabega, kelle vastu ei saa keegi tugineda pangasaladusele. Teiseks märgib Sparkasse, et tema õigust keelduda ütluste andmisest ei saa seada sõltuvusse sellest, et kaalutakse konfliktis olevaid huve konkreetsel juhtumil. Lisaks sellele rõhutab ta, et krediidiasutusel ei ole taotletud teabe esitamise või esitamata jätmise kohta otsuse tegemisel võimalik hinnata, kas kaubamärgi rikkumine on ilmselge või mitte kaubamärgiseaduse § 19 lõike 2 esimese hüpoteesi tähenduses.

15. Saksamaa valitsus leiab, et direktiivi 2004/48 artikli 8 lõike 1 punkti c tuleb tõlgendada nii, et selle alusel esitatud teabenõudele vastamisel tuleb arvesse võtta konkreetse juhtumi asjaolusid ning järgida proportsionaalsuse põhimõtte nõudeid, kaaludes konfliktis olevaid põhiõigusi. Saksamaa valitsuse arvates ei ole isikuandmete kaitset käsitleva liidu õigusega (täpsemalt direktiiv 95/46) *a priori* vastuolus see, kui käesoleva kohtuasja asjaoludel edastatakse taotletud andmed. Teiseks on Saksamaa valitsus seisukohal, et käesoleva kohtuasja suhtes ei ole kohaldatav see, mille ta määratleb direktiivi 2004/48 artikli 8 lõike 3 punkti e kohase „erandina”. Siseriiklikud õigusnormid, mis lubavad keelduda taotletud teabe andmisest pangasaladusele tuginedes, ei kujuta endast õigusnorme, mis reguleerivad isikuandmete töötlemist selle sätte tähenduses. Tema arvates on pigem tegemist õigusnormidega, mis kaitsevad teabeallikate konfidentsiaalsust artikli 8 lõike 3 punkti e tähenduses; see hõlmab Saksamaa valitsuse arvates ka teabe enda konfidentsiaalsust. Direktiivi seda sätet tuleb küll tema arvates tõlgendada nii, et see peab võimaldama liikmesriigi kohtul igal juhul kaaluda konfliktis olevaid põhiõigusi ja hinnata igal konkreetsel juhul esinevaid asjaolusid.

16. Lõpetuseks märgib komisjon oma seisukohas, et direktiivi 2004/48 artikli 8 lõike 3 punktiga e ei ole vastuolus siseriiklikud õigusnormid, mis lubavad krediidiasutusel tugineda taotletud teabe andmisest keeldumiseks pangasaladusele; seda tingimusel, et nimetatud õigusnormid vastavad teatavatele nõuetele, st konkreetselt peavad olema täidetud õiguskindluse põhimõtte nõuded (seoses isikuandmete töötlemisega) ja liikmesriigi kohtul peab olema igal konkreetsel juhul võimalik kaaluda konfliktis olevaid põhiõigusi.

IV. **Analüüs**

A. *Vastuvõetavus*

17. Enne Bundesgerichtshofi eelotsuse küsimusega tõstatatud sisulise küsimuse analüüsimist tuleb käsitleda eelotsusetaotluse vastuvõetavuse küsimust, mille püstitas Sparkasse, kes on käesolevas kohtuasjas kassatsiooniastmes vastustaja. Ta väidab, et eelotsusetaotluse esitanud kohtu menetluses olev kohtuvaidlus ei kuulu direktiivi 2004/48 kohaldamisalasse, vaid selle suhtes on kohaldatavad ainult siseriiklikud õigusnormid, sest teabenõuet ei esitatud mitte intellektuaalomandi õiguse rikkumise menetlemise raames (direktiivi 2004/48 artikli 8 lõige 1 koostoimes kaubamärgiseaduse § 19 lõike 2 teise hüpoteesiga), vaid, nagu allpool selgitatud, kaubamärgi „ilmselge rikkumise" tõttu (kaubamärgiseaduse § 19 lõike 2 esimene hüpotees); seda juhtu ei ole tema arvates aga direktiivis ette nähtud.

18. Sparkasse on seisukohal, et direktiivi 2004/48 artikli 8 lõige 1 ei näe ette autonoomset materiaalõigust nõuda kolmandalt isikult teavet, vaid tunnustatakse sellise õiguse olemasolu ainuüksi intellektuaal- või tööstusomandi õiguse – käesoleval juhul ühenduse kaubamärgi – rikkumise menetlemise raames ning juhul, kui hageja on esitanud õigustatud ja proportsionaalse nõude. Sparkasse väidab, et käesolevas kohtuasjas ei ole kaubamärgi omaniku (või käesoleval juhul litsentsisaaja) taotlusel algatatud õigust rikkunud isiku vastu selle rikkumisega seoses menetlust, mille raames hageja nõuaks kolmandalt isikult teatavat teavet, vaid teostatakse hoopis autonoomset materiaalõigust, mida ei reguleeri mitte direktiiv, vaid ainuüksi siseriiklik õigus.

19. Olen arvamusel, et see vastuväide tuleb tagasi lükata. Nimelt ei ole minu arvates tähtsusetu asjaolu, et „ilmselge rikkumise" hüpotees lisati kaubamärgiseadusesse 2008. aastal just nimelt ka nendele juhtudele mõeldes, kus rikutud õiguse omaja vajab teavet rikkuja isiku kindlakstegemiseks, st need juhtumid, kus Saksa menetlusõiguse eripärade tõttu, mis ei võimalda algatada tsiviilkohtumenetlust määratlemata isiku suhtes, ei ole endiselt võimalik viia intellektuaalomandi õiguse rikkumise suhtes läbi menetlust juhul, kui ei ole kindlaks tehtud isikut, kelle vastu hagi esitada.[5]

20. Minu arvates on direktiivi 2004/48 artikli 8 lõikes 1 muu hulgas hispaania keeles kasutatud väljend „intellektuaalomandi õiguste rikkumise *menetlemisel*"[6] piisavalt lai, et hõlmata selliseid olukordi nagu käesolev, kus teabenõue on selgelt esitatud eesmärgil taotleda kaubamärgi rikkumise suhtes menetluse algatamist, sest on piisavalt tõendeid intellektuaalomandi õiguse rikkumise kohta („ilmselge rikkumine"). Selles mõttes võib öelda, et see kuulub kaubamärgi rikkumise menetlemise raamesse.[7]

21. Seetõttu leian, et tuleb teha järeldus, et ka käesolev kohtuasi kuulub direktiivi 2004/48 kohaldamisalasse ning et Bundesgerichtshofi esitatud eelotsusetaotlus on vastuvõetav.

5 — BT-Drs. 16/5048, lk 38 ja 39, seoses direktiivi 2004/48 ülevõtva Saksa seaduse eelnõuga.

6 — Kohtujuristi kursiiv. Hispaaniakeelne versioon, nagu ka itaalia- („nel contesto dei procedimenti riguardanti la violazione di un diritto di proprietà inelletuale") ja portugalikeelne versioon („no contexto dos procedimentos relativos à violação de um direito de propriedade intelectual") kujutavad endast otsetõlget ingliskeelsest versioonist „in the context of proceedings concerning an infringement of an intellectual property right". Saksakeelne versioon ütleb sõnaselgelt „*im Zusammenhang mit* einem Verfahren wegen Verletzung eines Rechts des geistigen Eigentums" (kohtujuristi kursiiv), samas kui prantsuskeelses versioonis on kasutatud väljendit „dans le cadre".

7 — Sellel seisukohal olid ka Walter ja Goebel kui nad analüüsisid direktiivi 2004/48 artiklit 8: Walter, M. M. ja von Lewinski, S. (eds.): *European Copyright Law: a commentary*. Oxford, Oxford University Press, 2010, lk 1263 ja 1264: „Paragraph 1 does not read "in the course of proceedings concerning an infringement of intellectual property rights", but refers to such proceedings in using the formula "in the context of" such proceedings, thus emphasizing that the information must be provided *with respect to* infringement proceedings but not necessarily *in the course* of an infringement proceeding" (kohtujuristi kursiiv).

B. *Sisulised küsimused*

22. Eelotsusetaotluse sisulise külje juurde pöördudes on esiteks vaja täpsustada, et Bundesgerichtshofi küsimuse esitamise põhjus, mida ei ole selle sõnastuses selgelt esile toodud, seisneb kaubamärgiseaduse § 19 lõikes 2 ettenähtus. Nagu varem juba märgitud, tunnustatakse selles sättes sõnaselgelt kolmanda isiku, kellelt teavet nõutakse, õigust teabe esitamisest keelduda, kui tal on tsiviilkohtumenetluse seadustiku § 383–385 alusel õigus keelduda rikkuja suhtes algatatud tsiviilkohtumenetluses ütluste andmisest. Põhikohtuasjas tugines Sparkasse pangasaladusele viidates just nimelt sellele õigusele.[8]

23. Väljaselgitamist vajab see, kas see Saksa õigusnormides ette nähtud õigus keelduda andmete esitamisest lõppkokkuvõttes pangasaladusele tuginedes on kooskõlas direktiivi 2004/48 artiklis 8 tunnustatud kaubamärgi omaniku või litsentsisaaja õigusega teabele.

24. Direktiivi 2004/48 artikli 8 kohane õigus teabele on instrumentaalne õigus, mille eesmärk on tagada intellektuaalomandi tõhus kaitse, nagu nähtub direktiivi põhjendusest 21. Selle vahetu eesmärk on ühtlustada teatud ulatuses teabe erinev tase, mis on intellektuaalomandi väidetaval rikkujal ja selle õiguse omajal[9], nende tagajärgedega, mis võivad õiguskaitsevahendite tõhususele tuleneda sellest, et õiguse omajal ei ole seda minimaalset teavet, mis on vajalik väidetava rikkuja vastu menetluse algatamise taotlemiseks. Loomulikult ei ole õigus teabele absoluutne õigus ja tegelikult on juba artiklis 8 endas ette nähtud võimalus, et liikmesriigid seavad selle teostamisele teatavad piirangud. Seega, ehkki seal ei ole sõnaselgelt käsitletud pangasaladust, on lõikes 3 ette nähtud, et „[i]lma et see piiraks lõigete 1 ja 2 kohaldamist, kohaldatakse muid õigusnorme, mis: […] e) reguleerivad konfidentsiaalsete teabeallikate kaitset ja isikuandmete töötlemist”. Teiseks piirab direktiivi 2004/48 artikli 2 lõike 3 punkt a artiklis 8 ette nähtud õigust teabele, nähes ette, et see direktiiv „ei mõjuta” muu hulgas direktiivi 95/46.

25. Eelotsusetaotluse esitanud kohus viitab eelotsuse küsimuses sõnaselgelt ainult direktiivi 2004/48 artikli 8 lõike 3 punktile a kui sättele, mis võimaldaks ehk käsitada pangasaladust kui piiri direktiivi artikli 8 lõike 1 punkti c kohasele õigusele teabele või isegi erandit sellest õigusest. Küsimus seisneb seetõttu selles, kas põhikohtuasja asjaoludel lubab direktiivi artikli 8 lõike 3 punkt e krediidiasutusel tugineda artikli 8 lõikes 1 ette nähtud õigust teostades taotletud teabe esitamisest keeldumiseks pangasaladusele siseriikliku õigusnormi alusel, mis näeb ette õiguse keelduda teatud asjaoludel ütluste andmisest.

26. Pean kohe alustuseks hoiatama, et käesolevas kohtuasjas tuleb keskenduda punktis e nimetatud teisele hüpoteesile, mis käsitleb isikuandmete töötlemist, jättes kõrvale esimese hüpoteesi, mis käsitleb teabeallikate konfidentsiaalsuse kaitset. Mulle näib ilmne, et käesoleval juhul ei ole tegemist teisena mainitud juhuga, sest mängus ei ole „teabeallika” konfidentsiaalsuse kaitse.

8 — Pangasaladust mööndakse Saksamaal üldiselt kui konfidentsiaalsuse erikohustust, mis tuleneb krediidiasutuste üldisest kohustusest kaitsta oma klientide varalisi huve ning hoiduda nende kahjustamisest; see kohustus on tavaliselt ette nähtud klientide ja krediidiasutuste vahel sõlmitavate lepingute tüüptingimustes ja sellest tulenevalt on krediidiasutused kohustatud keelduma rahuldamast oma klientide kohta käivaid teabenõudeid, kui arve omanik ei ole selleks andnud oma nõusolekut. Stadtsparkasse Magdeburgi lepingute tüüptingimustega saab tutvuda internetiaadressil https://www.sparkasse-magdeburg.de/pdf/vertragsbedingungen/AGB.pdf. Need sisaldavad sõnaselget viidet pangasaladusele (1. tingimuse lõige 1) ja asjaoludele, mille esinemisel krediidiasutus võib edastada kliendiga seotud teavet (3. tingimuse lõige 2). Pangasaladuse ja eeskätt selle seoste kohta isikuandmete kaitsega vt eeskätt Kahler, T., „Datenschutz und Bankgeheimnis”, teoses Kahler, T. ja Werner, S.: *Electronic Banking und Datenschutz – Rechtsfragen und Praxis*, Berlin/Heidelberg: Springer, 2008, lk 143 jj ning seal viidatud kirjandusallikad.

9 — McGuire, M. R., „Beweismittelvorlage und Auskunftsanspruch nach der Richtlinie 2004/48/EG zur Durchsetzung der Rechte des Geistigen Eigentums”, *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht – Internationaler Teil*, 2005, lk 15, ja Haedicke, M., „Informationsbefugnisse des Schutzrechtsinhabers im Spiegel der EG-Richtlinie zur Durchsetzung der Rechte des geistigen Eigentums”, teoses A. Ohly jt (eds.): *Perspektiven des Geistigen Eigentums und Wettbewerbsrechts – Festschrift für Gerhard Schricker zum 70. Geburtstag*. Munchen, C. H. Beck, 2005, lk 19 ja 20.

27. Seoses direktiivi 2004/48 artikli 8 lõike 3 punktis e käsitletud teise hüpoteesiga pean alustama oma arutluskäiku märkusest, et minu arvates on vaidlusalusel siseriiklikul õigusnormil – eelotsusetaotluse esitanud kohtu kirjeldatud kujul – kaks erinevat tagajärge: esiteks on sel *vahetu* tagajärg, mis seisneb selles, et „nurjatakse" direktiivi 2004/48 artikli 8 lõikes 1 tunnustatud õigust teabele, ja teiseks on sel *kaudne* tagajärg, mis seisneb selles, et „riivatakse" põhiõigust tõhusale õiguskaitsevahendile ja – viimase võimaliku tagajärjena – intellektuaalomandile.

28. Tuleb kohe märkida, et äsjamainitud teabeõiguse nurjamine (ja kaudselt viidatud põhiõiguste piiramine) toimub omakorda „pangasaladuse" nõuete tagajärjel; pangasaladust loetakse hõlmatuks tsiviilkohtumenetluse seadustiku § 383 lõike 1 punktiga 6. Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib teada saada, kas pangasaladuse kaitse eesmärk võib olla hõlmatud erandiga, mille direktiivi 2004/48 artikli 8 lõike 3 punkt e näeb ette sama artikli lõikes 1 ette nähtud õigusest teabele, kuivõrd nimetatud õiguse olemasolu tunnustatakse „ilma et see piiraks" eeskätt „mu[ude] õigusnorm[ide kohaldamist], mis […] reguleerivad […] isikuandmete töötlemist".

29. Selles mõttes on vaieldav, kas viidatud erand on kohaldatav käesoleva kohtuasja suhtes, arvestades sellega, et on mõistlik kahelda, kas „pangasaladus" – nagu see on ette nähtud Saksa õiguses – on iseenesest „õigusnorm" direktiivi 2004/48 artikli 8 lõike 3 punkti e tähenduses, või selles, kas tsiviilkohtumenetluse seadustiku § 383 lõike 1 punktiga 6, millele viitab kaubamärgiseaduse § 19 lõige 2, reguleeritakse „isikuandmete töötlemist", nagu rõhutas eeskätt Saksamaa valitsus oma seisukohas. [10]

30. Sellele vaatamata tuleb võtta arvesse seda, et arvukail juhtudel, nagu ka käesolevas kohtuasjas, on nimetatud normi kohaldamise taga küsimus, kas kohtule tuleb edastada konkreetsete isikute teatavad isikuandmed või mitte. [11] Lisaks sellele tuleb arvesse võtta ka asjaolu, et igal juhul sisaldab direktiivi 2004/48 artikli 2 lõike 3 punkt a üldsätet, et tuleb järgida direktiivis 95/46 ette nähtud seoses isikuandmete kaitset. Seetõttu leian ma direktiivi 2004/48 artikli 8 lõike 3 punkti e tõlgenduse alusel, mis on kooskõlas Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta") artiklis 8 ette nähtud isikuandmete kaitse põhiõigusega, et vaidlusalused siseriiklikud õigusnormid on hõlmatud direktiivi artikli 8 lõike 3 punktiga e.

31. Olles kirjeldanud sel moel siseriiklike õigusnormide sisu, olen arvamusel, et esmajärjekorras tuleb selleks, et hinnata normide kooskõla direktiiviga 2004/48, anda sellele kvalifikatsioon mängus olevate põhiõiguste tagamise seisukohast. Selles osas tuleb kõigepealt märkida, et nende siseriiklike õigusnormide tagajärjel on põhiõiguse tõhusale õiguskaitsevahendile ja tööstusomandi põhiõiguse „teostamist […] piirat[ud]" harta artikli 52 lõike 1 tähenduses. Nimelt on krediidiasutuse õiguspärase huvi pangasaladust kaitsta (mis väljendab konfidentsiaalsuse kohustust, mis kehtib tema suhetes kliendiga) tagajärg see, et piiratakse kaubamärgi omaniku või litsentsisaaja (viimane kui kaubamärgiga seotud teatavate varaliste õiguste omaja) kahte põhiõigust harta artikli 52 lõike 1 tähenduses, täpsemalt intellektuaalomandi õigust (harta artikli 17 lõige 2) ja õigust tõhusale õiguskaitsevahendile (harta artikkel 47) [12], mis on esimese kaitseks vajalik vahend.

32. Harta artikli 52 lõige 1 lubab põhiõiguste teostamist piirata kahel alternatiivsel eesmärgil: piirang peab kas vastama liidu poolt tunnustatud üldist huvi pakkuvale eesmärgile (esimene võimalus) või vajaduse korrale kaitsta teiste isikute õigusi ja vabadusi (teine võimalus). Olles teadlik sellest, et siseriikliku kohtu ülesanne on määratleda lõplikult õiguspärane eesmärk, mida vaidlusaluste

10 — Vt tema seisukoha punkt 59 jj.

11 — Sparkasse arve omaniku (väidetav rikkuja) nime ja aadressi esitamine, mida taotleb Coty Germany, kujutaks endast juhul, kui seda tehtaks, isikuandmete edastamist (isikuandmed on direktiivi 95/46 artikli 2 punktis a esitatud määratluse kohaselt teave tuvastatud või tuvastatava füüsilise isiku kohta) ja samuti „isikuandmete töötlemist" (direktiivi 95/46 artikli 2 punktis b sisalduva määratluse tähenduses).

12 — Harta artiklis 47 ette nähtud õigus tõhusale õiguskaitsevahendile on liidu õiguses kehtiva tõhusa kohtuliku kaitse üldpõhimõtte ülekordamine; see üldpõhimõte tuleneb liikmesriikide ühistest põhiseaduslikest tavadest (vt kohtuotsused Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, punkt 37; Kadi ja Al Barakaat International Foundation *vs.* nõukogu ja komisjon, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 335, ja AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, punkt 54).

õigusnormidega soovitakse saavutada, on minu arvates selge, et käesoleval juhul on tegemist teise võimalusega (ehkki ma ei välista, et võivad esineda ka „üldist huvi pakkuvad eesmärgid" esimese võimaluse tähenduses, mis on seotud kogu majanduse toimimise aluseks oleva tegevuse teostamisega krediidiasutuste poolt). Selles mõttes olen seisukohal, et litsentsisaaja õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile ja intellektuaalomandi õiguse piiramine pangasaladuse alusel – millega krediidiasutus võtab endale kohustuse mitte avalikustada oma kliendi isikuandmeid ega tema arveldustega seonduvat teavet ilma tema nõusolekuta – vastab peamiselt vajaduse korrale kaitsta õigust (mida harta artiklis 8 kaitstakse samuti põhiõigusena) selliste isikuandmete kaitsele, mis krediidiasutusel on oma klientide kohta.

33. Harta artikli 52 lõikes 1 on loetletud üksikasjalikult tingimused, mille täitmise korral on põhiõigust õiguspärane „piirata". Selleks, et käesolevas kohtuasjas vaidluse all olev põhiõiguste piirang oleks õiguspärane, peab see vastama kõigile selles sättes kehtestatud nõuetele, st see peab olema kehtestatud seadusega ning arvestades asjaomaste õiguste ja vabaduste olemust, lisaks peab see olema sobiv ja vajalik taotletava eesmärgi saavutamiseks ning kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega.

34. Ülesanne selgitada välja, kas vaidlusalused Saksa õigusnormid vastavad harta artikli 52 lõikes 1 kehtestatud nõuetele, lasub siseriikliku kohtu õlul. Kuna ta ise viitab sellele, et ta tunneb paremini „selliseid asjaolusid nagu põhikohtuasjas", siis peab ta hindama, kas lõppkokkuvõttes esinevad või ei esine asjaolud, mis õigustavad põhiõiguste piiramist pangasaladuse alusel.

35. Alljärgnevalt esitan ma lühidalt ning Euroopa Kohtu vastava valdkonna kohtupraktikat meenutades juhised, mis on vajalikud selleks, et siseriiklik kohus saaks harta artikli 52 lõiget 1 kohaldades hinnata, millises ulatuses võib krediidiasutuse õiguspärane huvi kaitsta pangasaladust piirata kehtivalt sellise isiku õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, kes peab ühenduse kaubamärgist tulenevate õiguste kohtu teel kaitsmiseks eelnevalt teostama direktiivi 2004/48 artikli 8 lõikes 1 tunnustatud õigust teabele, ning samuti – viimase võimaliku tagajärjena – piirata sellise isiku intellektuaalomandi põhiõigust.

1. Seaduslikkus ja olemus

36. Harta artikli 52 lõige 1 näeb ette, et piirata tohib „ainult seadusega", st tuleb järgida seaduslikkuse põhimõtet, nii et lubatav on ainult selline piirang, mille õiguslik alus on siseriiklik õigus, kusjuures viimasega peab olema võimalik tutvuda ja see peab olema selge ja ettenähtav.[13] Kuid käesolevas kohtuasjas on asi nii – nagu märkis eelotsusetaotluse esitanud kohus eelotsusetaotluse punktis 22 –, et „Saksamaal ei ole pangasaladuse hoidmine küll otseselt seadusega ette nähtud, vaid see tuleneb Saksa õiguses pankade üldisest kohustusest kaitsta ja mitte kahjustada lepingupartnerite varalisi huve". Bundesgerichtshof kirjutab edasi, et Saksamaal tuleneb „[p]angasaladuse kaitse […] kaudselt [tsiviilkohtumenetluse seadustiku] § 383 lõike 1 punktist 6, mis kehtestab ütluste andmisest keeldumise õiguse pangasaladuse alla kuuluvate asjaolude puhul[, mille] hulka […] kuuluvad üldjuhul ka arveldusarve omaniku nimi ja aadress".

37. Nagu ma juba meenutasin ettepanekus, mille esitasin kohtuasjas Scarlet Extended[14], tuleb mõistet „seadus" harta artikli 52 lõikes 1 mõista „sisulises", mitte üksnes vormilises tähenduses, st nii, et see hõlmab nii „kirjutatud õigust" kui ka „kirjutamata õigust" või ka „õigust, mille on kujundanud kohtud", nii et teatavatel asjaoludel võib „väljakujunenud kohtupraktika", mis on avaldatud – ja millega on seega võimalik tutvuda – ning mida alama astme kohtud järgivad, täiendada õigusnormi ja seda selgitada niivõrd, et see muutub ettenähtavaks.

13 — Vt selle kohta kohtujurist Kokott'i ettepanek kohtuasjas Promusicae, C-275/06, EU:C:2007:454, punkt 53, kus viidatakse kohtuotsusele Österreichischer Rundfunk, C-465/00, C-138/01 ja C-139/01, EU:C:2003:294, punktid 76 ja 77.

14 — C-70/10, EU:C:2011:771, punkt 99.

38. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on välja selgitada, millises ulatuses võimaldab tsiviilkohtumenetluse seadustiku § 383 lõike 1 punkti 6 kohta käiv kohtupraktika tuvastada, et vaatamata sellele, et pangasaladust ei ole Saksa õiguses sõnaselgelt ette nähtud üheski õigusnormis, vastab see eelnevates punktides kirjeldatud seaduslikkuse põhimõttele (konkreetselt sellega tutvumise võimalikkuse, selguse ja ettenähtavuse nõuded) ja võib põhimõtteliselt õigustada – kui on täidetud harta artikli 52 lõikes 1 ette nähtud ülejäänud nõuded – eespool nimetatud põhiõiguste piiramist.

39. Harta artikli 52 lõige 1 näeb lisaks ette, et piirang peab igal juhul arvestama asjaomase põhiõiguse või asjaomaste põhiõiguste „olemust”. Sellega seoses tekivad tõsisemad kahtlused eeskätt seoses Coty Germany õigusega tõhusale õiguskaitsevahendile. Õiguskaitsevahendite tõhusus, mida nõuab rikutud kaubamärgi litsentsisaaja, näib Saksamaal sõltuvat sellistel asjaoludel nagu käesolevas kohtuasjas ainuüksi sellest, kas krediidiasutus, kellelt teavet taotletakse ning kellel on oma kliendi ees lepinguline konfidentsiaalsuse kohustus, loobub mingil põhjusel kasutamast oma õigust keelduda ütluste andmisest, mille annab talle tsiviilkohtumenetluse seadustiku § 383 lõike 1 punkt 6.[15] On selge, et menetlusautonoomia põhimõtte alusel reguleeritakse liidu õiguse kohaldamise korda eri liikmesriikide siseriikliku õigusega (nii et põhimõtteliselt võib iga liikmesriik otsustada, kuidas ta reguleerib teatavate isikute õigust keelduda andmast ütlusi seoses neile teadaolevate asjaoludega). Kuid liikmesriikidele selle pädevuse rakendamisel jäetud kaalutlusruumi piirab nõue, et alati peab olema tagatud kaitse tõhusus, nii et ei tohi olla tegelikult võimatu või ülemäära raske teostada liidu õiguskorrast tulenevaid õigusi.[16] Igal juhul on selge, et olemusega ei arvestata, kui vaidlusaluste siseriiklike õigusnormide tagajärjel nurjatakse intellektuaalomandi õiguste võimalike omajate õigust kohtute kaitsele.

2. Proportsionaalsus laias tähenduses

40. Harta artikli 52 lõike 1 teise lause kohaselt võib „[p]roportsionaalsuse põhimõtte kohaselt […] piiranguid seada üksnes juhul, kui need on vajalikud ning vastavad tegelikult […] [vajaduse korrale] kaitsta teiste isikute õigusi ja vabadusi”. Selles osas tuleb hinnata, kas käesoleva kohtuasja asjaoludel on taotletava õiguspärase eesmärgi saavutamiseks sobiv, vajalik ja proportsionaalne see, et Coty Germanyl takistatakse pangasaladusele tuginedes teostada õigust tõhusale õiguskaitsevahendile; nimetatud eesmärgiks on, nagu ma eespool juba märkisin, minu arvates kaitsta õigust väidetava rikkuja selliste andmete kaitsele, mis on krediidiasutuse valduses, kus see isik on avanud arve.

a) Vastavus

41. Esiteks ja seoses esimese nõudega tuleb märkida, et vastavuse nõue kohustab analüüsima, kas kaubamärgi litsentsisaaja põhiõiguse tõhusale õiguskaitsevahendile ja intellektuaalomandi põhiõiguse piiramine vastab taotletava eesmärgi saavutamisele, st harta artikli 52 lõike 1 sõnastust kasutades, kas see käesoleval juhul „vasta[b] tegelikult” vajaduse korrale kaitsta pangaarve omaniku õigust andmete kaitsele.

15 — Tuletan sellega seoses meelde seda, mis on käesoleva ettepaneku punktis 19 märgitud seoses asjaoluga, et Saksamaal on võimatu taotleda tsiviilkohtumenetluse algatamist määratlemata isiku vastu. Nagu kohtujurist Trstenjak juba täheldas oma ettepanekus kohtuasjas Hypoteční banka, C-327/10, EU:C:2011:561: „[k]ui hageja ei saaks esitada hagi kostja vastu, keda ei saada kätte ka pärast kõiki hoolsuse ja heausksuse põhimõtete kohaselt tehtud järelepärimisi, siis õõnestaks see täielikult hageja õigust tõhusale õiguskaitsele” (punkt 131).

16 — Vt muu hulgas kohtuotsused Safalero, C-13/01, EU:C:2003:447, punkt 49; Weber’s Wine World jt, C-147/01, EU:C:2003:533, punkt 103; Wells, C-201/02, EU:C:2004:12, punkt 67, ja Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, punkt 43, ning kohtujuristi ettepanek, Trstenjak, N.S. jt, C-411/10 ja C-493/10, EU:C:2011:610, punktid 160 ja 161. Tõhususe põhimõte ei tulene praegu mitte ainult õigusest tõhusale õiguskaitsevahendile, nagu see on sätestatud harta artiklis 47, vaid käesolevas spetsiifilises valdkonnas ka direktiivi 2004/48 artiklist 3.

b) Vajalikkus

42. Teiseks – ja see näib käesoleva kohtuasja asjaoludel eriti oluline – tuleb välja selgitada, kas piirang on selle eesmärgi saavutamiseks tõepoolest vajalik. Coty Germany põhiõiguste piirang on vajalik ainult siis, kui taotletavat eesmärki (kliendi andmete kaitse krediidiasutuse poolt) ei ole võimalik saavutada meetme abil, mis piirab neid õigusi vähem. Olen seisukohal, et siinkohal tuleb eeskätt hinnata, kas andmeid, mida Coty Germany Sparkasselt taotleb, on võimalik saada muul moel või muust allikast, mis ei ole krediidiasutus.[17] Samuti tuleb siinkohal analüüsida, kas on arvessevõetav ettepanek, mille Sparkasse tegi oma seisukohas ja mille kohaselt Coty Germany võiks taotleda kriminaalmenetluse algatamist määratlemata isiku vastu, et saada sel moel teada väidetava rikkuja nimi. Selleks peab siseriiklik kohus välja selgitama, mil määral võib sellist kriminaalmenetluse algatamise taotlemist kaubamärgi omanikult või litsentsisaajalt nõuda, ning – samuti eelnevalt – kas see on vastava siseriikliku õiguse alusel tegelikult võimalik (ning kui see on võimalik, siis ka seda, kas see ei või mitte osutuda kriminaalmenetluse lubamatuks kuritarvitamiseks selle eesmärkidest erineva eesmärgi saavutamiseks).

c) Proportsionaalsus kitsas tähenduses

43. Lõpetuseks nõuab proportsionaalsuse analüüs selle väljaselgitamist, millises ulatuses kompenseerivad eesmärgid kaitsta teatavaid õigusi teiste põhiõiguste arvelt piisavalt sellega kaasnevad ohverdused. Siseriiklik kohus peab muu hulgas võtma arvesse selle teabe laadi ja ulatust, mida Coty Germany taotleb (ning mis näib eelotsusetaotluse kohaselt piirduvat ainult teabega, mis on vajalik väidetava rikkuja vastu kohtumenetluse algatamise taotlemiseks); seda, kui palju on tõendeid selle kohta, et on toimunud intellektuaalomandi õiguse rikkumine,[18] ning samuti selle kohta, et arve omanik, keda soovitakse kindaks teha, võib olla toiminud ebaseaduslikult;[19] samuti tuleb hinnata, millises ulatuses väärib isik, kes kaupleb väidetavalt võltsitud kaubaga, oma isikuandmete kaitset, eelkõige arvestades sellega – nagu märkis Coty Germany oma seisukohas –, et õige nime ja aadressi esitamine on osaks iga heauskselt kaubanduses osaleva isiku kohustustest;[20] seda, kas kaitstud kaubamärgi omanikule on tekitatud tõsist kahju ja tagatised selle kohta, et Coty Germany kasutab saadavaid andmeid ainuüksi rikkumise eest väidetavalt vastutava isiku vastu menetluse algatamise taotlemiseks, mitte muul sellest erineval eesmärgil. Igal juhul peab siseriiklik kohus proportsionaalsuse analüüsi raames võtma arvesse kõiki riivatud põhiõigusi ning kaaluma seetõttu konfliktis olevaid põhiõigusi.[21]

17 — Selles osas tuleb käesolevas kohtuasjas arvestada sellega, et Coty Germany juba taotles tulutult seda teavet enampakkumise platvormilt, mille kaudu ta võltsitud toote omandas, ja isikult, kelle nimetatud platvorm määratles selle kasutajakonto omanikuna, mille kaudu müük toimus.

18 — Vt selle kohta kohtuotsus Bonnier Audio jt, C-461/10, EU:C:2012:219, punkt 58, milles Euroopa Kohus luges liidu õiguse seisukohast lubatavaks sellised siseriiklikud õigusnormid, mis nõudsid muu hulgas selleks, et kohus saaks teha taotletud andmete esitamise ettekirjutuse, *veenvate tõendite* esinemist intellektuaalomandi õiguse rikkumise kohta, ja kohtujuristi ettepanek, Trstenjak, N.S. jt, C-411/10 ja C-493/10, EU:C:2011:611, punkt 159. Tuletan meelde, et käesolevas kohtuasjas on eelotsusetaotluse esitanud kohus eelotsusetaotluse punktis 2 märkinud, et „[p]arfüüm osutus võltsinguks, mis oli selgesti äratuntav ka võhikule".

19 — Erinevalt sellest, mis juhtus kohtuasjas Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, kus – nagu seletas kohtujurist Kokott oma ettepaneku (EU:C:2007:454) punktis 115 – „[o]lukorrast, et ühel IP-aadressil on mingil ajahetkel rikutud autoriõigusi, ei saa veel järeldada, et need teod pani toime abonent, kellele vastav IP-aadress oli selleks ajaks määratud", lähtutakse käesolevas kohtuasjas minu arvates põhjendatult asjaolust, et selle arve omanik, kuhu kanti üle võltsitud kauba hind, on see isik (või üks nendest isikutest), kes saab kaubamärgiõiguse rikkumisest majanduslikku kasu.

20 — Tuletan selles osas meelde, et kohtuotsuses L'Oréal jt, C-324/09, EU:C:2011:474, punkt 142, Euroopa Kohus juba sedastas, et *„peab rikkuja* – vaatamata vaieldamatule vajaduse korrale kaitsta isikuandmeid – *olema siiski selgelt identifitseeritav siis, kui on tegemist kaubandustegevusega* ja mitte eraeluga" (kohtujuristi kursiiv). Käesolevas kohtuasjas on selge, et isik, kes võltsitud lõhnaõli müüs, toimis direktiivi 2004/48 tähenduses „kommertseesmärgil", sest eelotsusetaotlusest nähtub, et elektrooniliste enampakkumiste platvormi selle kasutajakonto käive, mille kaudu müük toimus, oli ajavahemikul 2010. aasta detsembri keskpaigast 2011. aasta jaanuari keskpaigani enam kui 10 000 eurot.

21 — Tuletan selles osas meelde kohtuotsuseid Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, ja Bonnier Audio jt, C-461/10, EU:C:2012:219, samuti kohtumäärust LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten, C-557/07, EU:C:2009:107.

44. Arvestades esitatud kaalutlustega olen seisukohal, et direktiivi 2004/48 artikli 8 lõike 3 punkti e tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mille tingimusteta tagajärg on see, et krediidiasutusel on lubatud pangasaladusele tuginedes keelduda esitamast teavet pangaarve omaniku nime ja aadressi kohta, mida on temalt taotletud direktiivi artikli 8 lõike 1 punkti c alusel. Selline tagajärg on direktiivi nimetatud sättega kooskõlas ainult juhul, kui see johtub eelnevast hindamisest, mille peab läbi viima siseriiklik kohus ning mille abil tagatakse vaidlusalusest siseriiklikust õigusnormist riivatud põhiõiguste piirangu õiguspärasus Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 52 lõike 1 tähenduses.

V. **Ettepanek**

45. Arvestades esitatud kaalutlustega teen Euroopa Kohtule ettepaneku vastata Bundesgerichtshofile, et: Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/48/EÜ intellektuaalomandi õiguste jõustamise kohta artikli 8 lõike 3 punkti e tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mille tingimusteta tagajärg on see, et krediidiasutusel on lubatud pangasaladusele tuginedes keelduda esitamast teavet pangaarve omaniku nime ja aadressi kohta, mida on temalt taotletud direktiivi artikli 8 lõike 1 punkti c alusel. Selline tagajärg on direktiivi nimetatud sättega kooskõlas ainult juhul, kui see johtub eelnevast hindamisest, mille peab läbi viima siseriiklik kohus ning mille abil tagatakse vaidlusalusest siseriiklikust õigusnormist riivatud põhiõiguste piirangu õiguspärasus Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 52 lõike 1 tähenduses.